

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

("Άρθρο τής περιφήμης θεντέττας του κινηματογράφου ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ)

ΙΑΤΙ παντρεύτηκα τόν Φράνσο Τόν ;

Στήν έρώτησι αυτή θά μπορούσα ν' απαντήσω άπλοούτατα: «Γιατί τόν αγαπώ!» Μά τήν άπάντησι αυτή θά μπορούσα ν' άποφύγω κάθε άλλη έξήγησι. Καί όμως ό γάμος μας δέν μοιάζει καθόλου μέ τούς συνειθισμένους γάμους του Χόλλυγουντ που γίνονται άψε-σβόσε ύστερ' από όχτώ ώρες μετά τήν γνωριμία, έπειτα από έναν κεραυνόβολο έρωτα για νά διαλυθούν σέ λίγες μέρες... Έγώ γνωρίζομαι μέ τόν Φράνσο τρία όλόκληρα χρόνια...

«Όλος ό κόσμος άλλωστε νόμιζε πώς είμαστε πρό δυο γόνιμων παντρεμένοι μυστικά. Ό δημοσιογράφος Βάλτερ Βίντσελ τό

βεβαίωσε κατηγορηματικά σ' ένα «Χρονικό» του κι' ως γνωστόν, ό,τι γράφει αυτός, θεωρείται αλάθητα, αληθέστατο. Μά αυτή τή φορά έπεσε έξω. Βρισκόμουν τότε στη Νέα Υόρκη μέ τόν Φράνσο, ό οποίος ήθελε νά με παρουσιάσει στους γονείς του. Μά δέν είχα πάει ακόμα τό διαζύγιο μου από τόν Ντούγκλας. Καί μου φαίνεται πώς μία γυναίκα έχει άρκετές σκοτούρες μ' ένα σύζυγο, για νά μή θέλη νάχη δυο συγχρόνως. Ή διαγίαμα δέν μέ τραβάει καθόλου.

Έξ άλλου νομίζω πώς οι μυστικοί γάμοι δέν είνε καθόλου του είδους μου. Άπεχθάνομαι πάντοτε τά κρυφά και τά μισοκρυμμένα πράγματα. Έννια χρόνια πού θρίσκομαι τώρα στο Χόλλυγουντ, έξησα, διαρκώς μέσα σ' ένα γυάλινο σπίτι, χωρίς νά μωρέσω ποτέ νά κρυφώ τίποτε. Τό παρελθόν μου, ή ελπίδες μου, ή άπογοητεύσεις μου, όλη ή ζωή μου, είνε γνωστά σ' όλο τόν κόσμο, γιατί στην πραγματικότητα μόνο ένα φίλο έχω πού μου έμεινε ως τώρα πιστός: τό Κοινόν.

Θέλω ό γάμος μου νά θασταάη και νά σταθή ευτυχισμένο. Είνε θέσια φυσικό νά τό λέη και νά τό πιστεύη κανείς αυτό τήν έπομένη του γάμου του. Μά τρία χρόνια μιάς φιλικής σύζουρης, θαθείας, συβαρής δέν άποτελούν μία έπαρκή έγγυήσι, όστι θα συνεννοηθώμε καλά και στό μέλλον μέ τό σύζυγο μου;... «Όταν ό Φράνσο μέ θίαξε νά τόν παντρευτώ, λέγοντάς μου πόσο ευτυχισμένοι θά ήμασταν μαζί, άφού συνουνοήμαθα τόσο καλά τό άπαντούσα:

— Κι' άν ό γάμος μάς τά καταστρέψη όλα ;... «Αν, μαζί μέ τόν γάμο, άρχίσουν ή παρεξηγήσεις και ή φιλονεικίες ;

— Έγώ νά φιλονεικήσω ποτέ μαζί σου ; μου άπαντούσε εκείνος γελώντας.

Ποτέ μου, πράγματι, δέν τόν είδα νά θυμώνη. Κι' αυτό πού μέ τράθηξε πρό πάντων σ' αυτόν, είνε ίσως ή έπιβολή πού έχει στα νεύρα του και ή ισορροπία του χαρακτήη,ος του.

Έγώ αντίθετος ήμουν πάντοτε νευρική, εδέεαπτη, σαν παιδί, και τρομερά ευαίσθητη. «Όταν γνώρισα τόν Φράνσο, ήμουν τρομερά δυστυχισμένη. Ήταν τότε, χωρίς άλλο, ή πιο ταραγμένη, ή πιο πονεμένη περίοδος τής ζωής μου. Έπειτα από τρία χρόνια ζωής μαζί μέ τόν Ντούγκλας Φιζρίμπανκς υιό, έπειτα από μία άπελπισμένη πάλη, έβλεπα όλην τήν εύτυχία μας νά σωριάζεται σέ έρείπια.

Είχα χάσει τήν έμπιστοσύνη μου στον έαυτό μου. σ' αυτόν, σ' όλον τόν κόσμο... Κ' είχα άποφασίσει νά πάρω τό διαζύγιο.

Ή άπόφασίς μου αυτή μου έστοίχισε άπειρές έπικρίσεις, ή περισσότερες άπ' τις όποιες ήσαν σκληρές. Άναγκάστηκα νά παλαίψω άγρια για νά μήν ύποχωρήσω στην έπιθυμία μου, νά φύγω άπ' τό Χόλλυγουντ, άπ' τόν Κινηματογράφο, άπ' τόν κόσμο... «Ένας καλός φίλος θά μπορούσε νά μέ σώση άπ' αυτήν τήν τρομερή κρίσι. Μά δέν είχα καθόλου φίλους. Τρία χρόνια τώρα όλος

ό κόσμος ήταν για μένα ό σύζυγός μου, ό Ντούγκλας.

Ό Φράνσο μόλις είχε φθάσει τότε από τή Νέα Υόρκη στο Χόλλυγουντ. Άγνοούσε τά κουτομπολιά, τά σκάνδαλα και τις ραδιουργίες τής πόλεως του κινηματογράφου. Ήταν άνωρωτος νεοφερμένος, φρέσκος, πού δέν τόν ξάφνιαζε καθόλου και πού διασκέδαζε μέ όλα...

Έπειτα από λαμπρές έπιτυχίες στο θέατρο, έρχόταν νά ντεμπούτάρη και στον κινηματογράφο. Πρωτόπαίξε σ' ένα φίλμ πού πρωταγωνιστούσα έγώ: στον «Κατακλυσμό». Έτσι ήμουν ένα από τά πρώτα πρόσωπα πού γνώρισε στο Χόλλυγουντ. Αυτό μ' έκανε νά θυμηθώ και τή δική μου άφιξη στην πόλη του κινηματογράφου πριν από ένένα χρόνια και θελησα νά τόν κάνω ν' άποφύγη τά σφάλματα και τις άδεξιότητες των άρχαριων. Διασκέδαζα μέ τό νά τόν πιλοτάρω μέσα στο Χόλλυγουντ, νά τόν παρουσιάσω, σ' όλους εκείνους πού μπορούσαν νά τού φανούν χρήσιμοι ή ευχάριστοι...

Μά, από τούς δυο μας, έγώ είμαι ή περισσότερο ύποχρεωμένη. Μέ τή συντροφία του μέ έσωσε από τόν έαυτό μου, από τήν άποκαρδίωσι, από τήν αποθάρρυνσι και τήν μοναξιά. Όλα σ' αυτόν ήσαν διαφορετικά από των άλλων άνδρων πού είχα γνωρίσει ως τότε...

Ήταν έκ γενετής πάμπλουτος. Ή ζωή γι' αυτόν ήταν πάντοτε εύκολη κ' εύχάριστη. Μά αυτό δέν τόν έκανε ούτε έγωιστή, ούτε άκατάδεχτο. Άπεναντίας ήταν καλόβουλος, γεμάτος έμπιστοσύνη προς τούς άλλους αϊτιόδοξους κ' εύθυμους...Και είχα τότε, τόση ανάγκη εύθυμιας.

Τόν έμίμωσα στον κινηματογράφο και στη ζωή του Χόλλυγουντ.

Αυτός μου ξανάδωσε τήν έλπίδα και τήν όρεξι τής ζωής.

Ό Φράνσο, όταν δέν τόν γνωρίζη κανείς, φαίνεται περήφανος, έπιφλακτικός και λίγο ψυχρός. Στήν πραγματικότητα είνε ό πιο πνευματώδης κι' ό πιο πρόσχαρος σύντροφος! Έχει κρίσι σίγουρη, στην όποία έμπιστεύομαι πάντοτε. Κ' έκτός αυτής έχει και γούστο έξαιρετο.

Και πρώτη φορά στη ζωή μου νοιώθω κάποιον νά μέ οδηγεί, νά μέ προστατεύη, νά μέ ύποστηρίξη. Δέν είμαι παιά μόνη...

Ό πρώτος σύζυγός μου, ό Ντούγκ ήταν ένα πλάσμα γοητευτικό. Μά ήταν ένα παιδί. Ή παιδική του ηλικία δέν υπάθη καθόλου πού ευτυχισμένη ή τή δική μου. Είχε κι' αυτός ανάγκη στοργής, προστασίας. Ήταν λαλιόμυτος, έλαφρός, άσυνεπής, ιδιότροπος και τού έλειπε έντελώς τό πρακτικό πνεύμα.

Ό Φράνσο είνε ένας άνθρωπος θετικός, ισορροπημένος, λογικός. Τους είχα και τούς δυο ως πασιενανίρ μου στην όθονή και για μία φορά ακόμα τ' άπαι το κινηματογράφο καθρέφισε τη ζωή. Στά φίλμ πού γυρίσαμε μαζί, ό Ντούγκ έπαίξε τό ρόλο του νεαρού μου έραστού. Στόν «Κατακλυσμό», ό Φράνσο έπαίξε τό ρόλο του μεγάλου μου αδελφού. Αυτό είνε όλη ή διαφορά μεταξύ τους.

Έτσι ό γάμος μου μαζί του, μολονότι προέρχεται από έρωτα, είνε και ένας γάμος λογικός. Έπί μήνες όλόκληρους ώστόσο δέν έκανα άλλο παρά νά διαμειδύω τις έφημερίδες πού ανήγγελλαν τούς άρραθώνες μας. Φοβόμουν... Γιατί έν μέρι τήν πρώτη μου εύτυχία τήν κατέστρεψε ή επέμβασις του Τύπου στα ίσά αίερα του σπυτιού μας.

Έτρεμα μήπως μία δεύτερη άπόπειρα νά γίνω ευτυχισμένη, κατ'ήξη σέ νέα άποτυχία. Και μολονότι στο θάθος τού έαυτού μου ήμουν άπο καιρο άποφασισμένη νά παντρευτώ τόν Φράνσο, δέν τολμούσα ακόμα νά έμπιστευθώ τά σχέδιά μου στις κρίσεις των άλλων...

Ό Φράνσο μ' έμαθε νά ξερατώμαι μόνονά από τόν έαυτό μου. Μου έ-

(Ή συνέχεια εις τήν σελίδα 2115)

Ό Φράνσο Τόν

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2101)

δέν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θείου Φλοράν ήταν... Μιά μόνον ξέγνησις απόμνευε του μυστηρίου: ότι ο θείος Σουλβαίν είχε βγῆ ξέω...

Γρήγορα-γρήγορα, ἡ θεία Ἀδριανὴ ξαναγύρισε στὸ κεφάλοςκαλο καὶ φώναξε:

— Σουλβία! Σουλβία!

Ἡ ὑπηρετρία ἔτρεξε ἀμέσως.

— Ὁ κύριος βῆκε ξέω; τὴν ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Καὶ ξαναγύρισε;

— Σχεδὸν ἀμέσως...

— Μήπως τὸν εἶδες νὰ ξαναβγαίνει ξέω;

— Ὅχι, κυρία, δὲν ξαναβῆκε ξέω. Τὸν ἄκουσα πρὸ μιᾶς ὥρας στὴν κἀμάρη του νὰ μετακινῆ τὸ ντουλάπι ἢ τὸ γραφεῖο.

Ἡ Ντενίξ κ' ἡ θεία τῆς ξαναγύρισαν πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ θείου Σουλβαίν. Μὰ μονάχα ἡ τελευταία μῆκε μέσα.

— Ναί, εἶπε, πραγματικά. Τὸ γραφεῖο ἔχει μετακινήθῃ...

κι' ἕνα ἀπὸ τὰ συρτάρια εἶνε ἀνοικτὸ...

Κι' ἄρχισε νὰ φωτίζῃ ὅλα τὰ ἐπιπλα, τὰ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου... Τὸ παράθυρο τὸ ἐκρυβαν βαρεῖα παραπετάσματα... Τὸ ντουλάπι μὲ τὸν καθρέφτη ἦταν μισάνοικτο...

Ἐξαφνὰ ἡ θεία Ἀδριανὴ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ... κ' ἡ Ντενίξ ἀναπήδησε...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἔτρεψε σύγκορη κ' ἡ νέα εἶδε ὅτι τῆς ἔδειχνε καταγῆς ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἄσπρο: ἕνας μαῦρος σταυρὸς ἦταν χαραγμένος σ' αὐτό...

— Πάλι τὰ ἴδια! τρυφίλο εὐτελλομένη. Ντενίξ! Ντενίξ!

Ποῦ εἶνε ὁ θεῖος σου... Φοβῶμαι... Τρέμω...

Καὶ συγχρόνως ἡ θεία Ἀδριανὴ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ παραμέτρησε τὴν κουρτίνα σὸν νάθελε νὰ κυττάξῃ ξέω...

Μὰ τότε ἡ νέα τὴν εἶδε νὰ τραβιέται πίσω περίτρημη, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπὸ ἕναν ἀέραντο τοῦμο...

Νομίζοντας μάλιστα πὸς θάπεφε κάτω, ἔτρεξε καὶ πρόλαβε νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὴ λάμπα ἀπ' τὸ χέρι...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἦθελε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἀναρρο ἦχοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς...

Ἐτρεψε σύγκορη, καὶ τὰ μάτια τῆς ἔχαν πεταχτῆ ξέω ἀπ' τὴς κόγχες τους, ἐνῶ μὲ τὸ χέρι τῆς ἔδειχνε πρὸς τὸ παράθυρο.

(Ἄκοιλοθεῖ)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια ἐκ' της σελίδος 2094)

Τὰ ἱπποτικά αὐτὰ λόγια τοῦ νικητοῦ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὴ διάθεσὶ τοῦ τοῦ νικημένο, δὲν ἔκαναν καμμιά αἰσθησὶ στὸ βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος ἠθελε νὰ ἦταν διαφορητικὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας καὶ ὁ ὁποῖος ἔμενε σιωπηλὸς καὶ κατωσίφης.

Τρεῖς φορὲς ὁ Ζαρνάκ ἰκέτευσε τὸν κάκον τὸν βασιλεῖα νὰ χάρισῃ τὴ ζωὴ στὸν Λά Σαταινιερί. Τρεῖς φορὲς ἰκέτευσε τὸν ἀντίπαλό του καὶ παλαιὸ του φίλο νὰ παραδεχτῆ τὸ ἄδικο του καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὴν παλιὰ φιλία τους.

Ὁ Λά Σαταινιερί ἔμενε ἄφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, νὰ ἐπέμβῃ ὁ κοντόσταυλος Μουμαραναὺ στὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι.

Μὲ μιὰ κοινωμένη κίνησι ὁ Ἐρρίκος 2ος, πού ἡ μονομαχία δὲν τὸν ἐνδιέφερε πειὰ, διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸν πληγωμένο στὴ σκηνὴ του.

Κι' ἐνῶ τώρα ὁ Ζαρνάκ χαίροταν τὸ θρίαμβό του καὶ μεθοῦσε μὲ τὴς ἐπεσημῆες τοῦ πλήθους, ὁ ἀντίπαλός του ἀφίριζε ἀπ' τὸ κακὸ του.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε βρεθῆ τὸ δάσκαλό του στὸ πεδίο τῆς τιμῆς... Θεωρῶντας τὸν ἑαυτοῦ τὸ ὡς ἀτμισμένο, δὲν εἶχε πειὰ παρὰ μιὰ μόνο σκέψι: Νὰ μὴν ἐπιζῆσι τῆς ἀτιμίας του. Καὶ μὲς' στὴ μανία του ἀπέσπασε τοὺς ἐπιδέσμοις πού εἶχαν βάλει στὸ τραῦμα του κι' ἀρνήθηκε κάθε περιθάλψι.

Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, πέθανε.

Ὁ λαός, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν του κατὰ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκρίνει νὰ γίνῃ μπροστὰ στὰ μάτια του μιὰ τόσο βάρβαρη μονομαχία καὶ πού εἶχε ἐγκαινιάσει τόσο ὄσχημα τὴν βασιλεία του...

Μὰ κ' ἡ μοῖρα ἐμφώρησε σκληρὰ τὸν Ἐρρίκο 2ον γι' αὐτό: Δέκα χρόνια ἀργότερα, ὁ κόρης τῆς Μονγομερὺ, σ' ἕνα κονταροχτύπημα πού ἔγινε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς κόρης τοῦ βασιλέως, ἔβγαλε τὸ μάτι τοῦ Ἐρρίκου 2ου, ὁ ὁποῖος ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε ἀπ' τὴν πληγὴν του.

Πέθανε στὴς 10 Ἰουλίου 1559, δηλαδὴ δέκα χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια ἐκ' της σελίδος 2081)

«Χθὲς τὸ βράδυ, διπλοῦν φοινικὸν δράμα ζηλοτυπίας ἔλαβε χώραν εἰς μιὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Περειρ. Ὁ κ. Χ., φανταζόμενος ὅτι ἀπατάται ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἐπιροβόλησεν ἐναντίον τῆς καὶ τὴν ἐφόνευσε. Κατόπι ἐφόνευσε καὶ τὸν ἑπταετῆ υἱὸν του καὶ ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ σφαῖρα δμως ἠστόχησε καὶ ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς. Ὁ ἐγκληματοῦς συνελήφθη καὶ κρατεῖται εἰς τὴν Ἀσφάλειαν».

Ἐδειξα τὴν εἰδησι αὐτὴν στὸν προϊστάμενό μου, ὁ ὁποῖός μου εἶπε:

— Κάναμε ὅτι μποροῦσαμε γιὰ ν' ἀποφύγομε τὸ δράμα αὐτό. Ἡ ἀνάγκησιν ἀπεκάλυψε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία ὀφείλετο σ' ἕνα φίλο τοῦ φονέως, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρωταπυργίας, τοῦ εἶχε στείλει τὸ σῆμα πού τὸν παρίστανε κεραιφόρο, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὴς αἰματηρῆς συνέπειες τῆς πράξου του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια ἐκ' της σελίδος 2074)

Ἡ πριγκήτισσα ἔβγαλε τότε τὴν κόμπα τῆς κι' ἔδειξε σὶ ὁ βασιλεῖα πὸς τὴ χρησιμοποιοῦσε. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ βασιληῖα, θαμπώθηκε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόμπα.

— Θὰ σοῦ τὴν δώσω, τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη του, ἂν ὀυτοαχθῆς τὴ μένα.

Κι' ὁ βασιληῖα δέχτηκε νὰ ὀυτοαχθῆ στὴν πριγκήτισσα, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε τότε:

— Κι' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἴδιο, ἄλλοτε, γιὰ ν' ἀποκτήσω αὐτὴ τὴν κόμπα. Δόθηκα σ' ἕνα παλληκάρι...

Κι' ὁ βασιληῖα, ἀναγνωρίζοντας τὴν κόρη του, τὴν συχώρεσε...

Ἐπειτα ἡ πριγκήτισσα πῆγε κι' εἶδε τὸν χτίστη, στὸν ὁποῖο ἀναγνώρισε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ λαχταρισμένῃ ἔπεσε στὴν ἀγκάλιαν του, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε τελέως...

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλβανό, αὐτὸν τὸν γέμισε μὲ χρυσὰ νομίσματα, γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὸ πάθημά του.

Ἐπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ βασιληῖα, ἡ κόρη του κι' ὁ χτίστης, γύρισαν στὸ παλάτι, ὅπου ἔγινε ὁ γόμος τους πού βάστηξε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες, μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια...

Σήμερα ἔχουν ἕνα σωρὸ παιδιά. Τοὺς εἶδα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, καὶ μὲ παρακάλεσαν νὰ πῶ χαιρετίσματα σ' ὄλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια ἐκ' της σελίδος 2112)

δωσε τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος, τὴν ἰσορροπίαν, τὴν ἐμπιστοσύνην στὸν ἑαυτοῦ του. Γι' αὐτὸ εἶμαι τώρα περισσότερο εὐποτισμένη, ἀπὸ ὅτι ἦμουν ποτέ...

Δὲν νοιώθω τὴν μεθυστικὴν, τὴν τρελλὴν καὶ θυροῦδὴν εὐτυχίαν ἐνὸς χαμινοῦ, μὰ μιὰ εὐτυχία θαθεῖα, γερὴ, σοβαρὴ καὶ εὐθύμη συγχρόνως...

Ὁ Κάρλαιλ εἶπε: «Ὁ ἔρωσ εἶνε τὸ κέντημα τῆς φαντασίας σὸ πονί, τῆς πραγματικότητος».

Ἄλλοτε, ἔφτιαξα ἕνα λαμπρὸ κέντημα, μὰ ἀκατάστατο, σ' ἕνα πανί ἐλαφρὸ πού μὲ τὸ πρῶτο γάντζωμά του κἀνω, κατακομματιαστικῆς. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κέντημά μου ἔεινε καθορὸ, λιγώτερο λαμπρὸ, μὰ, πὸ κανονικὸ, σ' ἕνα ὠραῖο ὕφασμα, ὅσο μετὰξὶ κι' ἀσφαλτάκωτο...

Νὰ γιὰτὶ παντρεύτηκα τὸν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΘΡΝΤ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΥΨΗ

Στὰ στήθεια μου ἡ καρδιά βαρεῖα, μολῶβι
Κομπόδεμα τὸ κρίμα στὸ λαιμό
Καὶ πού νὰ βρῶ μιὰν ἄκρη, ἕνα καλῶβι
Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο νὰ κρυφῶ
Ποῦνα τὰ μάτια μου σ' ἐμένα
Καρφωμένα;

Νέα Ἰόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ